

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 35. 821/2014/4. szám

A Kúria a Dr. Ormay Gábor ügyvéd (**cím**) által képviselt **Felperes** (**cím**) felperesnek a dr. ... főosztályvezető helyettes, jogtanácsos által képviselt Földművelésügyi Miniszter (1055 Budapest, Kossuth Lajos tér 11.) alperes ellen támogatási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, az Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. június 10. napján kelt 9.K.27.024/2014/5. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 6. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon tartott tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria az Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.024/2014/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felperesi jogelőd, az **N. Kft.** (a továbbiakban: Kft.) az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból a mezőgazdasági termékek értéknövekedéséhez nyújtandó támogatások részletes feltételeiről szóló 47/2008.(IV.17.) FVM rendelet (a továbbiakban: Jogcím rendelet) alapján nyújtott be támogatás iránti kérelmet, melynek eredményeképpen az első fokon eljáró hatóság 132.160.258 forint támogatási összeget állapított meg számára. A Kft. 2009. május 11. napján benyújtott kérelme nyomán 26.432.000 forint támogatási előleget, 2010. március 31. napján benyújtott kérelme nyomán 26.750.000 forint támogatási összeget vett fel. Az elsőfokú hatóság a támogatási döntéssel kapcsolatban utólagos ellenőrzést folytatott le, és 2013. május 22. napján kelt 186/0501/47/52/2008. számú határozatában a támogatási összeget visszavonta, mivel megállapította, hogy a beruházás nem valósult meg, és az elszámolható eddigi kiadások teljesítésének összege nem éri el 23/2007.(IV.17.) FVM rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 20.§ (4) bekezdésében előírt mértéket. Ezért a Vhr. 35.§ (1) bekezdése, továbbá a mezőgazdasági-, agrár-vidékfejlesztési, valamint halászati támogatásokról és egyéb intézkedésekhez kapcsolódó eljárás egyes kérdéseiről szóló 2007. évi XVII. törvény (a

továbbiakban: MVH eljárási törvény) 69.§ (5) bekezdése szerint az ügyfél támogatási jogosultságát megszüntette, a jogosulatlanul igénybe vett támogatás és annak kamatai, összesen 36.294.986 forint visszafizetésére kötelezte a felperest, valamint kizárta a határozat jogerőre emelkedésének naptári évére és az azt követő 3 évre a 2007-2013. időszakban az EMVA ezen jogcímű támogatásából.

A felperes fellebbezése nyomán eljáró másodfokú hatóság 2013. augusztus 14. napján kelt 186/0501/47/56/2008. számú határozatával az elsőfokú döntést helyben hagyta.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolása szerint a hatóságok helyesen állapították meg a beruházás megvalósítási és az utolsó kifizetési kérelem benyújtásának határidejét. E vonatkozásban a Vhr. valamennyi rendelkezését, így a 17.§ (3) bekezdését, valamint 25.§ (2) bekezdését is helyesen értelmezték. Helyesen állapították meg a hatóságok azt is, hogy az utolsó, 26.450.000 forint támogatási összeg megállapítását követően már újabb kifizetési kérelem nem érkezett, amely összeg a teljesítés 20,2405%-a volt az elszámolható kiadások tekintetében. Ezzel a százalékaránnyal nem teljesült a Vhr. 20.§ (4) bekezdésében foglalt feltétel. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a Vhr. speciális eljárási rendet alakított ki arra az esetre vonatkozóan, amikor nem következik be az elszámolható kiadások összegének legalább 50%-os teljesítése. Ebben az esetben jogszerű következménynek minősül az, hogy a jogosultság megszűnését megállapító határozatban rendelkeznie kell arról, hogy a következő 3 évre az EMVA intézkedésre nem nyújtható be támogatás iránti kérelem. Az elsőfokú bíróság egyetértett azzal, hogy a jogosultság megszűnését nem kellett külön határozatban megállapítani, mivel ebben az időszakban kifizetési kérelem miatti eljárás nem volt folyamatban.

Az elsőfokú bíróság kitért arra, hogy a támogatási határozat visszavonása nem feleltethető meg a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) határozat visszavonására vonatkozó szabályainak, tekintettel arra, hogy a támogatási határozat visszavonása nem a Ket. alapján történt.

A felperes a jogerős ítélet ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének megfelelő ítélet meghozatalát kérte. Álláspontja szerint mind a hatóságok, mind az eljáró bíróság helytelenül értelmezte az eljárások során alkalmazandó jogszabályi rendelkezéseket, ezáltal megsértette az MVH eljárási törvény 69.§ (5) bekezdését, a Vhr. 17.§ (3) bekezdését, 20.§ (4) bekezdését, valamint 25.§ (2) bekezdését és 35.§ (1) bekezdését. A felperes kifejtette, hogy tekintettel arra, hogy az MVH eljárási törvény a határozat visszavonását önállóan nem szabályozza, csak és kizárólag

a Ket. szabályait lehetett alkalmazni erre az esetre, a Ket. pedig nem teszi lehetővé a támogatási határozat ilyen módon történő visszavonását. A felperes továbbra is sérelmezte, hogy a hatóság nem hozott külön határozatot a támogatási jogosultság megszűnéséről, valamint a visszafizetési kötelezettség megállapításáról. Hangsúlyozta, hogy egyértelmű, hogy a visszavonó határozat a Ket. alapján született meg. A felperes ugyancsak kifogásolta, miszerint helytelen utalás történt a Vhr. 17.§ (3) bekezdésére, mivel az átvállalást jóváhagyó határozat megállapította, hogy a beruházás részben megvalósult, a megvalósult részből való elszámolást az alperes elfogadta. Ennek következtében a visszafizetési kötelezettség teljes egészében megalapozatlan, hiszen mindkét kifizetési kérelmet a hatóság pozitívan bírálta el és tett eleget a kifizetési kérelemnek.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 272.§ (2) bekezdése és 275.§ (2) bekezdése alapján.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

A Vhr. 17.§ (3) bekezdése egyértelműen rendelkezik arról, hogy az utolsó kifizetési kérelmet a művelet megvalósulását követő egy éven belül kell benyújtani. A hatóság és a bíróság is helyesen hivatkozott arra, hogy a felperes a támogatási kérelemnek helyt adó határozatot 2008. december 18. napján vette kézhez, így esetében a megvalósítási határidő 2011. december 18-án, az utolsó kifizetési kérelem benyújtási határideje 2012. december 18-án járt le, figyelemmel arra is, hogy a megvalósítási határidő meghosszabbítása iránti kérelmét a hatóság elutasította, melyet a felperes fellebbezés nélkül tudomásul vett. A felperes a releváns tényeket nem vitatta. Ezért helytálló volt a Vhr. 25.§ (2) bekezdésére való hivatkozás, mivel a felperes a beruházást nem valósította meg három éven belül, továbbá az elszámolható kiadások teljesítésének mértéke nem érte el a Vhr. 20.§ (4) bekezdésében előírt mértéket, ezért a Vhr. 35.§ (1) bekezdése értelmében a támogatási jogosultság megszüntetése, a támogatási határozat visszavonása, a jogosulatlanul igénybe vett támogatás visszakövetelése, továbbá a

felperes kizárása jogszerű volt.

Ugyancsak helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a hatóságnak nem kellett külön határozatot hozni a jogosultság megszűnéséről, mivel ebben az időszakban nem volt folyamatban kifizetés iránti eljárás [Vhr. 35.§ (1) bekezdése]. A felperes e körben csak állította, hogy a hatóság jogsértő módon járt el, de ezt sem a közigazgatási eljárásban, sem a per során nem tudta alátámasztani.

A felperes tévesen hivatkozott a Ket. szabályaira is, mivel a Ket. szerint az eljárási szabályok megsértése miatt a 114.§-a alapján ad lehetőséget a határozat visszavonására. Jelen esetben azonban a kifizetési jogosultságot megállapító határozat visszavonására anyagi jogi szabályok (Vhr. 35.§-a) alapján került sor, mégpedig azért, mert a felperes nem tudta teljesíteni a támogatás feltételeit, nem tudta alátámasztani a beruházás szabályszerű megvalósulását. A hatóság ugyanis a támogatás odaítélésekor mintegy megelőlegezi a támogatási összeget, annak feltételeit esetenként csak a jövőben kell teljesíteni. Az MVH eljárási törvény 69.§ (1) bekezdés e) pontja szerint a támogatás odaítélését követő kötelezettségek nem teljesítése is jogosulatlan igénylésnek minősül. Így téves a felperes azon álláspontja, hogy az összeg odaítélésekor, illetőleg a kifizetésekor végleges, visszavonhatatlan döntést hoz a hatóság, amely a későbbiekben nem ellenőrizhető, illetőleg a visszavonásra nincs mód.

A fentiek alapján a Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan döntött a hatósági határozatokról, helyesen értelmezte a jogszabályokat, következtetései helytállóak.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő így - pernyertessége ellenére - felszámítható perköltsége nem keletkezett, ezért erről rendelkezni nem kellett.

A pervesztes felperes Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2015. szeptember 9.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó

bíró, Dr. Buzinkay Zoltán s.k. bíró